

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Nora Roberts
INHERITANCE

Copyright © 2023 by Nora Roberts

First published 2023 in the United States by St. Martin's Press, an imprint of
St. Martin's Publishing Group

Translation rights arranged by Writers House LLC and Plima Literary Agency
All Rights Reserved

Translation Copyright © 2024 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-05268-8

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

NORA ROBERTS

Prokletstvo nasleđa

Prevela Aida Bajazet

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2024.

*Posvećeno Beniti.
Jer i dalje čujem tvoj predivni smeh.*

PRVI DEO

IZDAJA

„Bio je njen čovek, ali naneo joj je nepravdu.“

Frenki i Džoni

PROLOG

1806. godina

Ja sam nevesta. Ja sam supruga.

Ushićena sam. Danas započinje moj novi život jer više nisam Astrid Grandvil.

Od danas sam gospođa Kolina Pula.

Kad smo se poznali pre jedva godinu dana, volela sam. Nisam volela samo njegovo lepo lice i vitak stas, jer i njegov brat blizanac, Konor, poseduje isto. Volela sam osmeh u njegovim tamnozelenim očima, tenor njegovog glasa i neizmernu inteligenciju njegovog uma.

Volela sam njegovu pravednost, široko shvatanje sveta, sklonost ka smehu, posvećenost porodici i poslu koji su izgradili.

Moj suprug je brodograditelj, kao što je bio i njegov otac. Artura Pula jesam vrlo kratko poznavala, ali ipak sam tugovala za njim kada ga je pad s konja odneo s ovog sveta.

Sada braća drže kormilo posla, koji je njihov otac davno postavio na noge.

Ali ne i danas. Danas je praznik za sve u Puls Beju, i kuća, koju je njegov otac s ljubavlju podigao, danas odzvanja od muzike, smeha, plesa, ljubavi i žagora ljudi koji uživaju u dobroj hrani i vinu.

Na ovoj divljoj litici iznad širokog mora na kojoj je Artur sagradio svoj kameni zamak, moj voljeni i ja počinjemo da stvaramo svoj dom. Ispunićemo ga potomcima, decom rođenom iz ljubavi. Možda ćemo tu iskricu svetlosti već večeras zapaliti. U našoj prvoj bračnoj noći.

Arabel, moja najdraža prijateljica, koja će mi postati snaja kad se ona i Konor venčaju na jesen, pitala me je da li se plašim što nevinu ulazim u bračni krevet.

O, ne. Naprotiv. Jedva čekam da osetim nešto više od poljubaca od kojih mi ključa krv i strast mi pomućuje um.

Svojim telom te obožavam. Ispuniću bračne zavete, jedan po jedan.

Sada sedim ispred ogledala u našoj budućoj bračnoj odaji i u njemu vidim ženu toliko različitu od devojke kakva sam bila.

Vidim kosu, koju Kolin naziva osunčanom svilom, podignutu ispod krune od ruža, s kratkim lepršavim velom, kako je zahtevala moja majka. Vidim belu venčanicu, oko koje sam toliko brinula. I ona je takođe lepršava, onako kako sam ja želela, stegnuta ispod grudi širokom satenskom trakom.

Znam da nisam lepotica, ma šta mi Kolin govorio. Ali znam da jesam prijatna, posebno danas, kad od devojke postajem žena i od neveste supruge.

Vidim svetlucanje prstena kojim me je Kolin zaprosio. Kada mi je rekao: *Astrid, volim te svim svojim srcem i nikada neću zavoleti drugu, voleću te do kraja života, čak i posle svoje smrti.*

Sada taj sjaj, to obećanje, taj zavet, stoji na mojoj desnoj ruci, dok zlatna burma, beskrajni krug, blista na mojoj levoj.

Žena koja postajem voleće ga celog života, čak i nakon što je smrt odnese.

Posle nekoliko trenutaka razmišljanja u tišini, moram da se vratim muzici, plesu i proslavi, kojom je Kolin insistirao da obeležimo ovaj svečani dan.

Plesaću sa svojim suprugom. Prihvatiću njegovu porodicu kao svoju, takvu kakva jeste. Dok muzičari sviraju, slaviću prvi dan dugog i srećnog života, koji ćemo nas dvoje zajedno izgraditi.

Ili sam tako verovala.

Okrećem se da je pozdravim dok ulazi u sobu. Izgleda mi poznato, ali pre nego što uspem da progovorim, ona juri ka meni. Vidim nož u njenoj ruci samo trenutak pre nego što ga zariva u mene.

I taj bol. Nikad ga neću zaboraviti. I onaj šok dok mi oštrica preseca meso. Jednom, dvaput, triput. I iznova.

Teturam se unazad, nesposobna da vrištim, nemoćna da progovorim, dok ona baca nož pored mojih nogu.

„Nikada neće biti tvoj“, kaže mi. „Umri kao nevesta i znaj da će on biti moj. Doći će meni. Ili će ti se, s tvojom krvlju na mom jeziku, svaka nova mlada pridružiti u smrti.“

Na moj užas, polizala je moju krv sa svog prsta. Dok padam, ona mi skida burmu.

Ovo me boli više od uboda nožem.

„Brak nije brak sve dok nije konzumiran. Ostaćeš samo nevesta, sada pokojna. Prokleta bila, Astrid Grandvil.“

Prokletstvo nasleđa

Ostavlja me da umrem na podu pored svoje nesuđene bračne postelje, koju nikad neću podeliti sa svojim voljenim. Ali moj prsten, moja burma! Kako da odem s ovog sveta bez nje?

Krvava mrlja širi se preko beline moje venčаницe dok me taj očajnički nagon podiže na noge. U agoniji, posrcem ka vratima. Ruke su mi klizave od sopstvene krvi i jedva uspevam da ih otvorim. Moram da pronađem Kolina. Moram da uzmem svoju burmu. Ovim prstenom ti se zavetujem. Vid mi se zamračuje; svaki udah mi pričinjava bol.

Čujem kako neko vrišti, ali taj zvuk dolazi iz drugog sveta. Sveta koji upravo napuštam.

Vidim Kolina. Samo njega, dok sve ostalo bleedi i lagano nestaje – muzika, lepe haljine, otmena odela, zamagljena lica i glasovi.

On juri ka meni, doziva moje ime. Hvata me svojim snažnim rukama samo sekund pre nego što me noge izdaju.

Želim da mu nešto kažem. Moja ljubavi, moj živote. Ali moja burma, obećanje dugog i srećnog života, nije više na mojoj ruci. Ukradena je.

Osećam njegove suze na svom licu i vidim strah i tugu u njegovim tamnozelenim očima.

„Astrid, ljubavi moja. Ne ostavljaj me! Ne idi!“

Dok sve oko mene bleedi, poslednjim dahom izgovaram poslednje reči, svoje poslednje obećanje.

„Nikada neću otići.“

I nisam.

PRVO POGLAVLJE

Sadašnjost

Između planiranja venčanja i ludila nema mnogo razlike. Sonja je shvatila da može nastaviti dalje tek pošto ovo bude prihvatila kao nepobitnu činjenicu.

Da je bilo po njenom, ne bi bilo ovog cirkusa. Kupila bi fantastičnu haljinu koju će moći ponovo da nosi, pozvala bi porodicu i bliske prijatelje na venčanje u dvorištu. Kratka, slatka ceremonija, koja bi se posle pretvorila u ludu žurku.

Ništa otmeno, ništa formalno, bez napetosti i frke. Samo čista zabava.

Ali Brendon je želeo sav taj fensera, formalnosti i frku. I sad ima fantastičnu haljinu – koja je koštala kao dve mesečne rate hipoteke za stan – i nosiće je samo nekoliko sati pre nego što je bude dala na hemijsko čišćenje i spakovala je u kutiju.

Rezervisali su luksuzni hotel u Bek beju za goste čiji je broj premašio tri stotine i koji bi lako mogao da se popne na četiristo pre nego što pošalju zvanične pozivnice.

Bar su uštedeli na njihovom dizajnu. Uostalom, ona zarađuje za život kao grafička dizajnerka. Doduše, i Brendon se bavi istim poslom, pa je i on imao uticaja na izgled pozivnica. Možda su ispale nešto formalnije nego što ih je ona zamislila, ali su prelepe.

Pre mnogo meseci poslali su „preliminarne“ pozivnice i proveli najbolji deo dana sa fotografom za vereničke fotografije.

Želela je da angažuje svog bliskog prijatelja da napravi nekoliko spontanih, opuštenih, zabavnih snimaka. Nije joj se dopalo Brendonovo apsolutno odbijanje njenog predloga, ali slike su ipak lepo ispale.

Kao uglađena, prefinjena reklama za savršeno srećan, ambiciozan par.

Proveli su dane pregledajući menije – što za švedski sto, što za kombinacije poslužene na tanjirima. A onda je usledilo biranje torte. Da ne bude zabune, ona voli tortu. Umrla bi u uverenju da nešto ozbiljno nije u redu sa osobom koja kaže da je ne voli.

Ali nije znala da izbor svadbene torte – ukusa, fila, glazure, izgleda, broja spratova, ukrasa na vrhu – može postati izvor ozbiljne frustracije.

Sada to zna.

I u sve to se ne računa izbor torte za mladoženju. Ili sitnih kolača s njihovim inicijalima na glazuri.

Ako se svemu tome pridoda i izbor cvetnih aranžmana i muzike, pravljenje rasporeda sedenja, odlučivanje o boji stolnjaka, nadstolnjaka i ostalih nebitnih stvari, cela priča se pretvorila u noćnu moru, iako je njihova planerka venčanja neverovatno efikasna i strpljiva.

Jedva je čekala da se sve to završi.

U tome je verovatno bila izuzetak.

Zar većina nevesta ne želi svu tu frku i halabuku? Zar ne žele sve mlade da njihov dan bude poseban, jedinstven, bajkovit?

I ona želi da njen dan bude poseban i jedinstven i svim srcem želi da žive srećno do kraja života.

Ali.

Ti „ali“ počeli su da se nižu sve brže u poslednjih nekoliko nedelja. Nije imala osećaj kao da je u pitanju njen poseban, jedinstven i uzbudljiv dan. Uopšte. Nekako joj je sve izmaklo kontroli. Kad je rekla samoj sebi da je to i Brendonov poseban dan, te da i on treba nešto da se pita, shvatila je da se on, zapravo, o svemu pita.

Ništa od toga nije odražavalo njenu viziju i želje. Samo njegove.

A ako su njihove vizije i želje toliko različite, zar to ne znači da njih dvoje prosto nisu jedno za drugo?

Bude li previše razmišljala o tome, brinuće. Kao što je brinula kada su proveli tri subote u potrazi za kućom i on je insistirao na modernoj, savremenoj kući, dok je ona želela staru i prostranu s karakterom i dušom.

Ali.

Ne bude li previše mozgala o tome i bude li se prisetila njihovih poslednjih osamnaest meseci koje su proveli kao ljubavni par, neće pronaći mnogo toga oko čega bi trebalo da brine.

Uostalom, venčanje traje samo jedan dan. Zašto onda Brendon ne bi imao svu tu frku koju toliko želi? Kuća? Spoljašnji izgled je nebitan, računa se samo ono što ubacite u nju. Njih dvoje će uskladiti ukuse i pretvoriti je u topli dom.

U pitanju je samo predsvadbena uzbuđenja, rekla je samoj sebi. Velika stvarnost je započela. I za nju je imala dokaz – bukvalan – u obliku pozivnice za venčanje u njenoj torbi.

Prihvativši sve to, otkazala je sastanak sa cvečarkom – danas nije mogla time da se bavi – i zaputila se kući. Imaće nekoliko mirnih sati. Brendon ima neke „mladoženja obaveze“, pa će imati neko vreme samo za sebe dok se on ne vrati.

A kad se bude vratio, otvoriće bocu vina, pregledaće pozivnice, završiti posao oko njih i napokon zaključiti spisak gostiju. Onda će poslati pozivnice kaligrafu, kog je Brendon angažovao da ih adresira.

Mogla je to i sama da obavi, ali neka, bolje je da neko drugi adresira nekoliko stotina koverata.

Vozila je kroz gusti bostonski subotnji saobraćaj spuštenih prozora i glasno odvrnute muzike. Za osam nedelja stiže jesen, njeno omiljeno godišnje doba – i sve ovo će biti iza nje.

Ima dvadeset devet godina i uskoro će preći u novu dekadu života. Da, spremna je da se skrasi i zasnuje porodicu. Za osam nedelja, udaće se za

muškarca kog voli. Za Brendona Vajza – pametnog, talentovanog i romantičnog čoveka, koji ju je osvajao polako i strpljivo, jer ona nije bila sigurna da treba da se upusti u vezu s kolegom.

Ali on ju je ipak osvojio – a ona voli da je osvaja.

Retko su se svađali. Bio je neverovatno ljubazan prema njenoj majci, a to je veoma važno. Voli da boravi u društvu njenih prijatelja isto koliko i ona u društvu njegovih.

Naravno, postoji i dosta toga u čemu se razlikuju. Dok on obožava sve vrste izlazaka, od koktel-žurke, svečanih ručkova do otvaranja umetničkih galerija, ona je suzdržanija po tom pitanju i više voli mirne kućne trenutke.

On ima više cipela od nje, a ona baš voli cipele.

Kada je pričao o kupovini kuće, govorio je o timovima za održavanje, dok je ona zamišljala kako sami kose travnjak i sade baštu.

Ali ko bi želeo da se oženi sopstvenim klonom i živi s njim?

Suprotnosti se privlače i čine život raznolikim.

Do trenutka kada je parkirala auto, zažalila je što je otkazala sastanak s cvećarkom. Trebalo je to danas da obavi. Cveće, kao i torta, trebalo bi da vas čine srećnim.

Nadoknadiće to tako što će mu spremiti nešto lepo za večeru. Dok je koračala ka svom delu dupleksa, razmišljala je da li je to samo trik da bi ga sprečila da predloži večeru u restoranu. Možda, ali dočekaće ga večera u pripremi, boca vina, i to je dobar plan. Ješće, popiće bocu vina i konačno završiti taj prokleti spisak zvanica.

Život će biti lakši kad precrtaju taj posao u koloni obaveza. Kad skinu taj teret s vrata, mogli bi da provedu tu subotnju noć goli u krevetu.

Čula je muziku čim je otvorila vrata i zakoračila u predsoblje. I u delu hodnika koji prelazi u dnevnu sobu, videla je žensku cipelu.

Crvenu, sa visokom potpeticom.

Spustila je tašnu na stočić u hodniku i ubacila ključeve u činiju. Zatim se polako sagnula da podigne cipelu. Druga je ležala na putu ka spavaćoj sobi, zajedno sa belom haljinom bez rukava.

Tiha muzika dopirala je iz spavaće sobe, neka seksi džez melodija pomešana s glasnim ženskim uzdisajima.

Brendon voli da vodi ljubav uz muziku, pomislila je tupo. Jasno joj je to dao do znanja.

I njom se to dopadalo. Sve do ovog trenutka.

Prokletstvo nasleđa

Budući da se nije potrudio čak ni vrata da zatvori, prekoračila je preko bele haljine i šutnula njegove pantalone s poda.

Ko bi rekao da ljubav može da se ugasi kao sveća na povetarcu, razmišljala je. I ne ostavi nikakav trag. Baš nikakav.

Gledala je kako se čvrsta guza njenog verenika podiže i spušta dok vodi ljubav sa ženom koja se uvija pod njim i stenjući izgovara njegovo ime.

Pogledala je u cipelu u svojoj ruci i zatim u njegovo golo, izdajničko dupe. Kad je bacila cipelu i pogodila cilj, pomislila je: *O, da, ovo će ostaviti trag.*

On se ispravio i okrenuo ka njoj. Ona žena je kratko vrisnula i pokušala da se pokrije zgužvanim čaršavom.

„Sonja.“

„Umukni“, odbrusila mu je. „Za ime sveta, Trejsi, ti si mi sestra od tetke. I deveruša na venčanju!“

Jecajući, Trejsi je navukla čaršav do brade.

„Sonja, slušaj...“

„Rekla sam ti da umukneš! O bože, kakav kliše. Obucite se i gubite mi se s očiju. Oboje!“

„Izvini.“ Još jecajući, Trejsi je dohvatila grudnjak i gaćice s poda. „Mnogo mi je...“

„Ne obraćaj mi se! Nikad više. Da nam majke nisu sestre i da ne volim toliko svoju tetku, isprašila bih ti tu droljastu zadnjicu! Sada samo drži jezik za zubima i gubi se iz moje kuće!“

Trejsi je zgrabila haljinu i usput je navukla preko glave. Nije uspela čak ni da obuče cipele kad je izletela, ne zatvorivši vrata za sobom.

„Sonja, nemam opravdanja... desilo se...“

„Sve mi je jasno. Trejsi je sama ušla u spavaću sobu, a onda su tebi slučajno spale pantalone pa si se slučajno našao golog dupeta na mojoj rođaki. Gubi se, Brendone! Ne zanima me hoćeš li izaći nag ili ćeš se pre toga obući, samo mi nestani s očiju i gubi se iz moje kuće!“

„Naše kuće.“

„Ma nemoj! Moje ime je na hipoteci.“

„Dušo...“

„Stvarno imaš obraza da me tako nazoveš!? Probaj još jednom, pa ćeš izaći odavde krvave glave! Rekla sam ti da se gubiš odavde!“

Navukao je pantalone. „Moramo da razgovaramo. Molim te, smiri se da ti... Hej, kuda ćeš?“

„Idem da uzmem telefon.“ Otišla je u hodnik i izvadila mobilni iz tašne. „Zovem policiju da te izbacim iz moje kuće.“

„Ma, daj, Sonja“, izgovorio je svojim neodoljivim tonom. „Nećeš valjda pozvati policiju?“

Stajala je s telefonom u ruci i gledala u njega; u ono njegovo zategnuto preplanulo telo, tamnoplavu raščupanu kosu i modre zavodničke oči.

„Ako stvarno misliš da neću zvati policiju, uopšte me ne poznaješ.“ Izvadila je svežanj njegovih ključeva iz činije, skinula s njega ključ od kuće i bacila ostale na pod. „A sad izlazi napolje!“

„Trebaju mi cipele.“

Otvorila je vrata garderobera, izvadila par gumenih papuča i bacila ih ka njemu. „Obuj se i izlazi, inače ću početi da vrištim i zovem policiju.“

Sagnuo se i nazuo papuče. „Pričaćemo kad se smiriš.“

„Misliš o ovome? Mislim da se to nikada neće desiti.“

Zalupila je vratima i navukla sigurnosnu rezu.

A onda je čekala da je obuzme očaj i da joj poteknu suze. Ništa. Kroz tu količinu besa, ništa nije moglo da se probije.

Ponovo je pogledala u telefon.

Udahnula je duboko nekoliko puta i sela na kauč u dnevnoj sobi. Počela je da kuca poruku, ali je odustala shvativši da joj se ruke tresu.

Zato je okrenula broj.

„Hej!“

„Klio, možeš li doći kod mene? Stvarno mi trebaš.“

„Svadbena kriza?“

„Moglo bi se reći. Molim te, dođi.“

Prijateljičin zabavni ton pretvorio se u zabrinuti. „Jesi li dobro?“

„Ne, nisam. Samo dođi. Hoćeš?“

„Naravno. Polazim smesta. Biću kod tebe za deset minuta. Šta god da je u pitanju, sredićemo.“

Već je ona sve sredila, pomislila je Sonja i prekinula vezu.

Posle druge čaše vina, Klio je počela da kruži po dnevnoj sobi. Njene duge vitke noge u minijaturnom belom šortsu prekrile su čitav prostor. Kovrdžava kosa boje tamnog meda bila je skupljena u neobaveznu punđu. Oči

su joj sevale od besa. Ali kako je Klio postajala sve više ljuta, tako je Sonja postajala sve smirenija. Zato toliko voli svoju dragu južnjakinju.

„Taj odvratni, ljigavi gad! Lažovčina prevarantska! A tek Trejsi? Za ime sveta, Sonja, ona ti je sestra od tetke! Nemam dovoljno ružnih reči za nju. Ta sisata fufica mi je pomagala oko organizacije tvoje devojačke večeri!“

„Plakala je.“

„Nedovoljno. Tek će cmizdriti kad je ja dohvatim! Kosu ću joj počupati! Ta dvolična, prevrtljiva kućketina!“

„Volim te, Klio Fabarez. Najbolja si.“

„O, malena.“ Pošto je ponovo sela na kauč i spustila čašu na stočić, Klio ju je stegnula u čvrst zagrljaj. „Mnogo mi je žao, malena. Baš jeste.“

„Znam.“

„Šta želiš da uradiš?“ Klio se odmaknula od Sonje i pogledala je kroz guste trepavice svojim svetlosmeđim očima. „Kaži mi šta želiš i to će biti urađeno. Ubistvo? Giljotina? Kastracija?“

Sonja se osmehnula prvi put otkad je Klio ušla u njen stan. „Hoćeš li da upotrebiš katanu svog pradede Harurta?“

„Sa zadovoljstvom.“

„Čuvajmo tu opciju u rezervi.“

„Zašto ne urlaš? Zašto nešto ne razvališ? Ja želim nešto da razbijem. Želim da šutnem Brendona među noge. Ali pre toga ću kupiti vojničke čizme, pa ću ga onda šutnuti u jaja. A onda ću kupiti bokser i raspaliću Trejsi posred lica. Ali to bih ja tako“, dodala je, i opet uzela svoje vino. „Šta ti hoćeš da uradiš?“

„Upravo činim ono što želim. Sedim ovde, pijem vino i gledam kako moja najbolja drugarica besni i histeriše umesto mene.“ Sonja je uhvatila Klio za slobodnu ruku. „Ona je jecala i ridala; ja nisam.“

„Ako ti dođe da zaplačeš, moje rame je uvek slobodno.“

„Neće mi trebati. Nisam sigurna šta to govori o meni. Bilo je kao da ulazim u scenu iz filma. Naivna buduća mlada otkriva svog verenika i jednu od svojih deveruša gole u krevetu.“

„Ti nisi naivna.“

„Kako god... Nego, pustio je *Video Phone* od Bijonse.“

„Ma daj.“

„Ozbiljno ti kažem.“

Klio se jedva suzdržala da ne prasne u smeh. „Izvini.“

„Nemoj da se izvinjavaš. Kad bolje razmislim... da nisam otkazala taj sastanak sa cvečarkom, ne bih ih zatekla...“

Sada je Sonja ustala i počela da kruži po sobi. Njene izbledele subotnje farmerke grabile su preko patosa. Ispružila je ruku u kojoj je držala čašu, dok je drugom prošla kroz kosu. Skinula je gumicu koja je držala njenu svetlosmeđu kosu skupljenu u visoki konjski rep.

„Upravo to me najviše muči, Klio. Da se nisam ranije vratila, udala bih se za tog prevarantskog skota. I ne samo to – udala bih se na *njegov* način, i to me baš nervira. Pristala bih na tu svečanu hotelsku salu, na sav ona sjaj i kič, na glupu tortu na pet spratova sa zlatnom glazurom, i na one idiotske šećerne figure koje je on želeo. Kako sam, pobogu, dopustila da me tako lako odvuče na svoj teren?“

„Nema veze, važno je da si konačno progledala. Znaš li ti šta mene muči? To što mi se Brendon dopao. Ali baš, baš. Možda jesam mislila da je venčanje pompezno, ali opet, mislila sam, to je jedan dan, poseban dan, pa nek ide život. Ali pre nego što pređem na deo koji započinje s 'ali', želim da ti kažem da mi je drago što ponovo vidim tvoj bes.“

„Nije on nikuda otišao. Samo sam prvo htela malo da uživam u tvom južnjačkom gnevu.“

„Dobro, istutnjala sam se. A sada sledi taj deo s 'ali'... Ali ti jesi otkazala sastanak i jesi ih zatekla na gomili. I nećeš se udati za tog gada. Izgleda da ti je sudbina naklonjena.“

„Da jeste, ne bih ga trpela toliko dugo. Odavno bih ga šutnula.“

„Mislim da ti je potrebno još vina.“

„O, doneću ga. Celu bocu.“

Sonja je protrljala oči, ali ne da otera suze, već da smanji pritisak u glavi.

„Klio, moram sve da otkážem. Hotel, fotografa, snimatelja, tortu, cveće. Gospode, i onaj gudački kvartet koji nisam želela, i muziku. Izgubiću sve depozite koje sam ostavila. Za ime sveta, malopre sam uzela probni otisak za pozivnice. Kad samo pomislim koliko sam radila na njihovom dizajnu...“

„Zadrži ga. Bacićemo kletvu na njega, a onda ćemo ga zakopati zajedno s Brendonovim boksericama u noći punog meseca. I svaki put kad bude pomislio da zavede drugu ženu, spopašće ga svrab između nogu.“

„Tako je govorila tvoja baka Kreolka.“

„Nego šta. Pomoći ću ti da sve otkážeš, a možda uspemo slatkorečivošću da izvučemo i nešto od depozita. A onom skotu ćeš poslati račun da

ti plati polovinu troškova. Nije mi jasno zašto si uložila skoro svu svoju ušteđevinu na to proklete venčanje.“

Sonja je glasno uzdahnula i otpila veliki gutljaj vina.

„I, kad malo bolje razmislim, i nije mi se baš toliko dopao. Možda sam samo ubedila sebe u to – radi tebe.“

„Nisam sve ja platila. Brendon je preuzeo na sebe plaćanje probne večere i medenog meseca. Ma, nebitno. Naučila sam lekciju. Dobro bi mi došla tvoja pomoć oko tih otkazivanja. O, bože blagi, matičar! I spisak poklona! I sutra treba da pogledamo dve kuće! O, ne!“

„Nemoj da paničiš, sve ćemo srediti. Prvo treba da popijemo još malo vina. Onda ćemo naručiti picu, ti ćeš mi dati nešto u čemu ću spavati, a onda ćemo napraviti spisak šta sve treba da obavimo.“

„Ostaćeš kod mene noćas?“

„Kad god moja najbolja prijateljica, cimerka s faksa, sestra po srcu i partnerka u zločinu zatekne svog verenika u krevetu s drugom ženom, ne ostavljam je samu preko noći.“

Prvi put, Sonja je osetila da joj naviru suze. Ali ne od tuge ili patnje, već od čiste zahvalnosti.

„Hvala ti. Samo kad pomislim da moram sama da se nosim sa svim tim, dođe mi da se zavučem u mišju rupu. Ne“, brzo se ispravila. „Dođe mi da gurnem Brendona u jednu. Ja...“ Naglo je začutala jer je neko u tom trenutku pokucao na vrata. „Nije valjda...“

Mačje oči njene drugarice zasijaše. „Ja ću otvoriti. Volela bih da sada nosim one čizme, ali i koleno u međunožje je sasvim dobra opcija.“

DRUGO POGLAVLJE

Ali kada je Klio otvorila vrata, spremna za bitku, u stan je uletela Vinter, Sonjina majka. Prvo je čvrsto stegnula Klio ruku, a potom otišla pravo do svoje kćerke.

„Dušo moja, mnogo mi je žao.“ Privukla ju je u čvrst zagrljaj. „Nemoj da plačeš. Nemoj. Nije on vredan tvojih suza.“ Okrenula je glavu i poljubila kćerku u obraz. „Znam da ga voliš, ali...“

„Ne volim ga. Prestala sam. Ne znam da li i kod drugih to tako funkcionise, ali ja sam stvarno prestala da ga volim.“

„Ne znam ni ja.“ Vinter se pomerila unazad i obuhvatila dlanovima kćerkinino lice. „Ali drago mi je ako je tako. Svako ko povredi moju devojčicu ne zaslužuje ljubav. Drago mi je što si ovde, Klio.“ Posegnula je rukom ka kćerkinjoj prijateljici.

„Kako si saznala?“, upitala ju je Sonja.

„Trejsi – njoj ću tek očitati bukvicu – dotrčala je pravo svojoj majci. Ridajući. Mogu li ja da dobijem malo tog vina?“

„Doneću čašu“, rekla je Klio.

„Samer me je pozvala – pošto je pošteno izgrdila Trejsi. Sonja, znaš da te tetka jako voli i zato nemoj njoj ništa zamerati. I sama je jako ljuta, postidena i zblanuta kćerkinim ponašanjem.“

„Ne zameram joj. Zašto bih! Trejsi je odrasla osoba. Odrasla drolja.“

„Ona tvrdi da se to slučajno desilo i da mu se nije nabacivala. Hvala ti, dušo“, rekla je kada joj je Klio dodala čašu vina. „Kakvo baljezganje! Ko još slučajno upada u krevet verenika bliske rođake? I to u njenoj kući? U njenom krevetu?“

„Nije mu se nabacivala? Čemu onda mini-haljina, crvene štikle i seksi veš?“, rekla je Sonja.

„Tvoj verenik sigurno neće biti dobrodošao u kući moje sestre. A sada idem da skinem posteljinu s tvog kreveta.“

„Već sam to uradila. Pre nego što sam pozvala Klio. Mislila sam da spalim tu posteljinu, ali neću, skupo sam je platila. Daću je na pranje i onda ću je nekome pokloniti.“

Vinter ju je ponovo čvrsto zagrlila. „To je moja devojčica. Sigurno si dobro?“

„Besna sam kao ris. Ljuta sam na samu sebe zato što nisam videla kakav je Brendon.“

„Nisam ni ja, mada umem da procenim karakter. Tačno je da mi žene posedujemo šesto čulo i možda je trebalo nešto da predosetim. Ali nisam. Uostalom, čemu sve to! Brinula sam da ću te zateći slomljenog srca i da nećeš umeti da ispoljiš ljutnju. Sad kad vidim da nisi? Neka ide dođavola!“

„Neka ide dođavola“, ponovila je Klio i kucnula svoju čašu o Vinterinu.

„Slažem se“, rekla je Sonja i učinila isto. „Neka ide dođavola.“

„Moraš da zameniš bravu.“

„Uzela sam mu ključeve, mama.“

„Ja bih je ipak zamenila. Šta misliš, gde će on sada?“

„Nemam pojma.“ Sonja joj je ponovo nazdravila. „I ne zanima me.“